

Cimborák

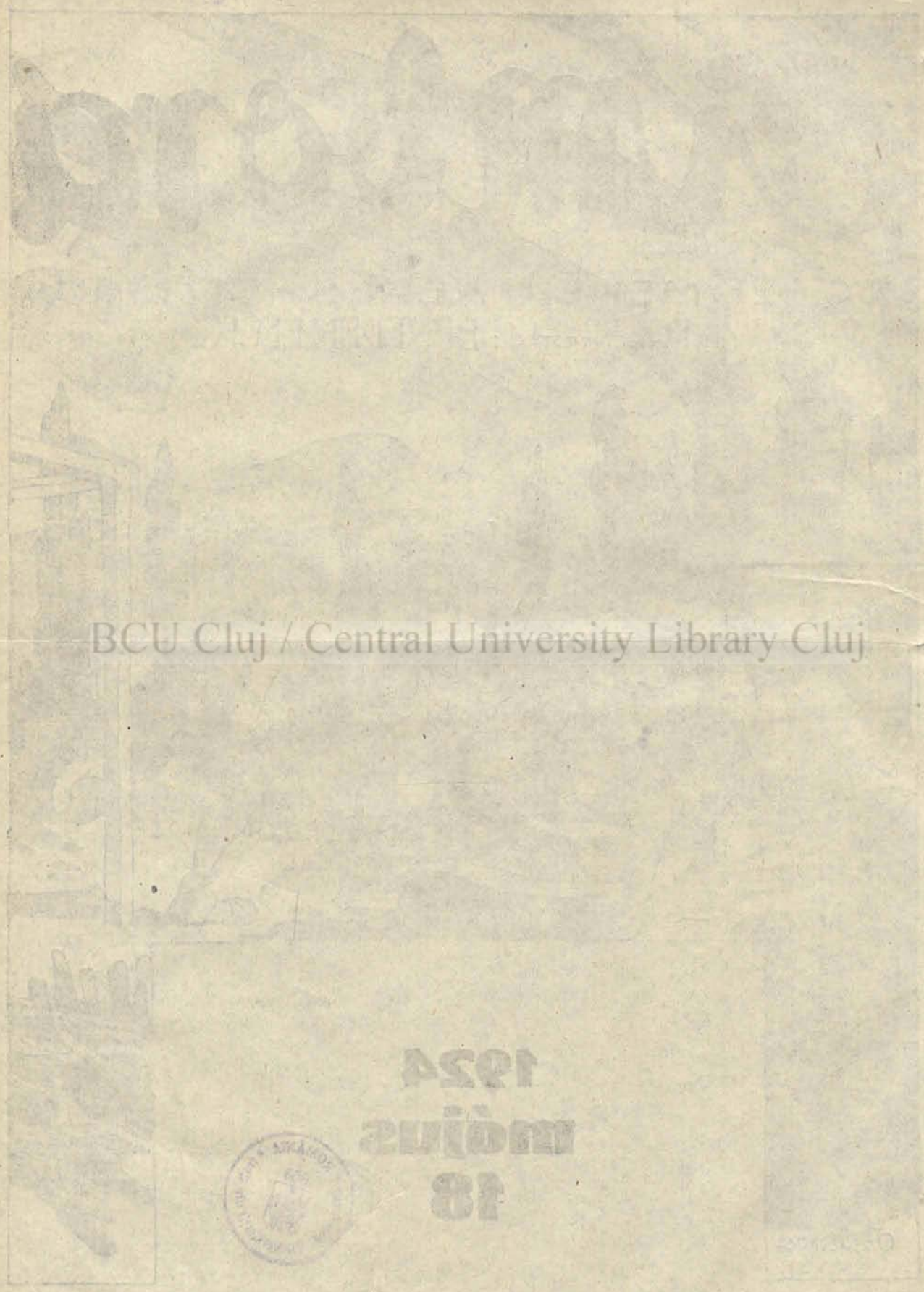
GYERMEK KÉPES HETILAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK.

1924
május
18

Ósvárt
1923

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1924
 18

1924

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

VIRAGOS MÁJUS.

Szeretet.

Irta: MONOKY SÁNDOR.

*Kedves kis gyermek mind a kettő,
Fiu az egyik, leány a másik.
Még most tanulják a betűket,
Most próbálják az iskolásdit.*

*A kis fiunak kerek arcán
Örök vidámság napja fénylik,
Kacagó, kedves két szemében
A tiszta ég derüje kéklik.*

*A kis lánynak arca sápadt,
A haja sötét, mint az ében;
A mosolyában annyi báj van
S annyi jószág a két szemében.*

*A kis fiu a kis leánynak
Elválhatatlan hü lovagja,
A táskáját ő hozza mindig,
Palavesszőjét ő faragja.*

*De hálás érte a leányka,
Hüségeseen megosztja véle
A legutolsó falatját is,
Mit táskájának rejt a mélye.*

*A két ártatlan kis teremtes
Hófehér, szent és tiszta lelke
Öntudallanul összeforrott
Angyali, édes szeretetbe.*

*Nekem olyan, mintha ma volna,
Pedig tegnap volt: Vihar szántott
Virágos kertemen keresztül,
És letört egy szép kis virágot.*

*Azóta felhőt vont a bánat
Egy kis fiunak az arcára
S a mennyországából egy kis angyal
Nagy szeretettel néz le rája.*

(Vámfalu.)

Emlékezzünk régiekről.

BCU Cluj / Central University Library Cluj — Eliek nagyapó krónikás könyvéből. —

Hunyadi János.

A 1437 ik évben lett Magyarország királya az első Habsburg, Albert osztrák herceg, Zsigmond magyar király veje. Kötelezte magát, hogy állandóan Magyarországon lakik, idegennek sem jószágot, sem hivatalt nem ad. Megválasztották ugyan német királynak is, de a választást csak a magyar országgyűlés beleegyezésével fogadhatta el. Nehéz feladat várt a hadratermett, vitéz Albert királyra: a mind előbbre nyomuló törökök visszaverése. Alighogy trónra lépett, a török betört Erdélybe s 70 ezer foglyot hurcolt magával. Amikor aztán a török Szendrő várát is bevette, Albert király hadat indított ellene, de ütközetre nem került sor: a magyar táborban ragályos betegség ütött ki s ennek a király is áldozatul esett.

Amint Albert király meghalt, fenekestül felfordult a rend az országban. Halálakor felesége áldott állapotban volt s a haldokló király, abban a reményben, hogy a születendő gyermek fiu lesz, ráhagyta Magyarországot, Csehországot és Ausztriát. Am a magyar urak nem akarták király nélkül hagyni az országot s a tizenötéves Ulászló lengyel herceget kínálták meg a koronával. Ulászló be is jött az országba, közben azonban az özvegy királynénak fia született s azt a Visegrád-ról ellopott magyar koronával meg is koronáztatta. Viszont Ulászlót is megkoronázták a hivei egy másik koronával, melyet Szent István sirjából vettek ki.

Egyszerre tehát két királya volt Magyaror-

szágnak s két pártra szakadt az ország, amikor a nemzetnek egy szívvel lélekkel egyesülni kellett volna a török ellen. Az özvegy királyné, csakhogy Ulászló fejére ne kerülhessen a szent korona, még azt a nagy hibát is elkövette, hogy a koronát elzálogosította a Habsburg család fejénél, III. Frigyes császárnál. A koronáért s a királyné elzálogosított ékszereiért kapott pénzen fogadott cseh zsoldosok lepték el az ország felső vidékeit s III. Frigyes császár, miután gyámja lett a csecsemő királynak, ennek nevében a maga részére követelte a hatalmat Magyarország felett. Talán nyakára is ül a császár Magyarországnak, ha Ausztriát is nem fenyegeti a török hódítás veszedelme.

Nőttön nőtt a veszedelem, ideje volt, hogy a keresztény világ megmozduljon a török ellen. Az ország déli részén, míg bent az országban dult a testvérharc, egy magyar köznemes egymaga vívta az élet-halál harcot a törökökkel. Ez a köznemes Hunyadi János volt.

Hunyadi János nagyapja Hunyadmegyében letelepült románok kenéze, vagyis előjárója volt, apja Hunyadi Vojk már magyar köznemes és udvari vitéze volt Zsigmond királynak. Hunyadi Vojknak, a vajdahunyadi vár urának három fia és két leánya volt: mindkét leány magyar nemes ember felesége lett. A legidősebb fiu, János, szintén előkelő magyar nemesi családból házasodott: horogszegi Szilágyi László leányát, Erzsébetet vette feleségül. A román kenéz unokája,

a törökverő Hunyadi János tehát mint magyar köznemes kezdette pályafutását. Már Albert királynak Hunyadiban, az egyszerű köznemesben volt legnagyobb bizodalma: a szörényi bánság védelmével őt bizta meg. Benne volt legnagyobb bizodalma Ulászlónak is: őt bizta meg Nándorfejevárra, majd Erdély védelmével. Szörényi bán, Nándorfejevár főkapitánya, Erdély vajdája lett egyszerre az addig alig ismert köznemes. Nándorfejevárnál aratta első nagyobb győzelmét: kitört a várból s Szendrőig űzte az ostromló török hadat. Nándorfejevárból egyenesen Erdélybe sietett s Marosszentimrénél megütközött Mesid bég roppant hadával, 1442 ben. Ekkor már rettegett hire volt a török hadseregben, s Mesid bég legjobb vitézeit szedte össze, hogy Hunyadit közrefogják s megöljék. De a tervet megneszelte Kemény Simon, ruhát, fegyvert cserélt Hunyadival s úgy rohant a székelyek élén a török sereg legsűrűbb sorai közé. Kemény Simon elesett. Határtalan volt a törökök diadal-öröme: elesett a vezér! A törökverő Hunyadi! De kevés ideig tartott örömük: a halottnak vélt vezér hirtelen lecsapott az elbizakodott ellenségre, maroknyi hadával főnkre verte a roppant hadat és a magyar foglyok ezreit szabadította meg!

Hunyadi nem elégedett meg a szentimrei diadallal, bevonult Havaföldre, majd Szerbiába vezette hadát, innét Bulgáriába s amerre járt, mindenütt dicsőség kísérte a magyar fegyvereket. Hunyadi nevéből, dicsőségéből visszhangzott az ország s ő benne volt nemcsak az országnak, de az egész keresztény világnak a bizodalma. Már-már úgy tetszett, hogy kiverik a törököket Európából s talán ki is verik, ha közbe nem jő a gyászos emlékü várnai csata. Ötször akkora volt a török, mint a magyar sereg, de még így is a magyaroké lesz vala a diadal, ha Ulászló is részt nem kíván belőle s nagy oktanul neki nem ront a török derékhadnak. A fiatal király elesett a csatában s maga Hunyadi a román vajda foglya lett. Kevés ideig tartott a fogsága: a vajda szabadon eresztette.

»A vallás, a kereszténység szolgálatában az életet és a halált egyaránt megvetem. Erőfeszítésemmel, míg a lélekzet bennem tart, míg a hazán ejtett sebeket meg nem gyógyítom, róla a gyalázatot le nem töröltem, föl nem hagyok.« Ezt írta Hunyadi a pápának, a gyászos végű várnai ütközet után.

A gyermek László király kiskorúsága idejére az országgyűlés Hunyadit választotta meg kormányzónak s a kormányzóvá lett egykori köznemes az ország javára, üdvére kívánta használni a ráruházott nagy hatalmat. Egy pillanatra sem feledkezett meg a nagy feladatról: addig nem lesz az országnak nyugalma, míg a törököt ki nem veri Európából. Irigyei elhidegítették tőle a gyermek királyt, lemondott a kormányzóságról, de nem mondott le a haza szolgálatáról. Amikor egész Európát rémület töltötte el annak hírére, hogy II. Mohamed szultán elfoglalta Konstanti-

nápolyt s most teljes erejével a keresztény világ meghódítására indul, ismét csak Hunyaditól várták a török hódítás visszaverését. És a nagy ember feledi a személyén esett sérelmeket s egymaga tízezer zsoldost ajánlott fel a haza védelmére. A főurak közül alig néhányan állottak melléje s amikor a szultán 150 ezer emberrel és 300 ágyuval ostrom alá fogta Nándorfehérvárt, Hunyadi igazi segítsége az a lelkes sereg volt, melyet Kapisztrán János, a lánglelkű, ékesszavu ferencrendi barát toborzott össze parasztokból, diákokból és barátokból, akik többnyire vasvillákkal, botokkal, szekercékkel, kaszákkal voltak felfegyverkezve. Tanulatlan, fegyelmezetlen sereggel, melyet közben tanítania kellett, aratta utolsó és legfényesebb győzelmét Hunyadi a törökön. Utolsó győzelmét, mert a táborban kiütött ragályos betegségnek áldozatul esett. Kapisztrán János karjai közt lehelte ki lelkét, megáldván elébb két fiát, Lászlót és Mátyást, s utolsó szavaival is lelkesítvén a halálos ágya köré sereglett urakat a török ellen való hadakozásra.

A magyar nép diadala volt a nándorfehérvári diadal. A kisnemesség és a jobbagyság: ez volt a maroknyi sereg zöme. Ez tette főnkre a 200 naszádból álló török hajóhadat. A vár védői csudás hősiességgel verték vissza a törököt, s egy Dugovics Titusz nevű hős, másként nem tudván leölni a törököt, átölelte s vele együtt zuhant a mélységbe. A hősi tetten fellelkesült sereg csudát mivelt. Vad összevisszaságban szaladt a török, a magyar mindenütt nyomában; maga a szultán is megsebesült s az éjszaka sötétjében mentette meg életét.

Nemcsak az országban, de az egész keresztény világban végtelen nagy volt az öröm. Megszólaltak a harangok mindenütt, hirdetvén a nagy diadal örömet. Segíteni nem segítettek, de ünnepelni ünnepeltek a keresztény népek mindenfelé, sőt a pápa még fejedelmi koronát is akart küldeni a törökverő hősnek. De a törökverő hős csakhamar a nándorfehérvári diadal után, 1456. aug. 11-én, Zimonyban jobblétre szenderült. Innen vittek holttestét Gyulafehérvárra. Ott temették el a Hunyadi-család sirboltjába.

Hunyadi János élete és pályafutása igen tanulságos. Egyszerű román kenéz ivadéka volt, mint egyszerű magyar köznemes kezdette a pályafutását, csakhamar a magyar főnemesek sorába emelkedett és dicsőséget szerzett a magyar névnek hadvezéri lángelméjével, rettenthetetlen vitézségével. Az ő életpályája az önzetlen honszerelemnek s a habozást nem ismerő önfeláldozásnak mindörökké ragyogó példája marad.

(Kisbaczon.)

LEGSZEBB LEGJOBB LEGOLCSÓBB		KLISÉKET	
a kolozsvári Minerva R.-T. cinkografiai műntézetete készíti.			
Megrendeléseket fel- vész a központi iroda		CLUJ—KOLOZSVÁR Str. Regina Maria 1.	

Mi van a bábszínházban?

Irta: DÓCZYNÉ BERDE AMÁL.

A bábszínház nagyvárosi gyermekek mulatsága. Faluhelyen és kisvárosban szabad a tér künn és benn a játékos gyermekeknek, de jaj be messze esik ettől a nagyvárosi gyermek! A mesterséges parkokban nem lehet hempergetőzni, sem ibolyát szedni! Gondoskodnak hát a nagyok egyéb multságáról a kicsinyeknek. Ilyen gondolat a bábszínház is. Mert ki élvezi azt jobban, mint a gyermekek?!

Ünnepnapok előtt nagy plakátok hirdetik, hogy Lárifári Gáspár, a híres gavallér, három estén át szerepel ebben és ebben a bábszínházban.

Máshol ez olvasható: Pintyőke Mancsi és társulata a gyermekek örömeire előadást tart vasárnap délután! Gondolhatjátok, hogy ellepi a hirdetés környékét az iskolából hazatérülő gyermekcsapat. Persze, minden kis meztlábás és lakktopánkás összeszedi a fillérjeit, hogy az előadáson ott lehessen.

A jelzett napokon aztán már jóval az előadás kezdete előtt, ott tolong a színház bejáratánál.

Amikor megnyílnak a kapuk, csak úgy zuhan be rajtuk a gyermekcsapat. Ha látnátok, hogy milyen ügyesen váltják meg a jegyüket a kis nebulók! Igaz, hogy a pénztáros bácsi türelmes és nem zsörtölődik, ha valamelyik kis fiú belezavarodik a fizetésbe. Aki aztán rendbejött vele, bemegy a színházterembe. Szép tágas a nézőtér, kényelmes székekkel és oldal padokkal ellátva. Hátrafelé erősen emelkedik, hogy a hátulülők is jól láthassanak. Mint minden színháznál, itt is jobban jár az, aki hátrább kerül, mert nem lát és hall olyan dolgokat, amik képzeletét megzavarnák. Mert azt már ti is gondoljátok, ugye, hogy a bábszínházban bábuk játszanak. Két, három araszos figurák, melyek viaszból, fából vagy papírmásból készülnek. A jelmezeik hozzáértő ízléssel vannak összeállítva. Persze, mozogni nem tudnának oly eleven módra maguktól, hanem vékony zsinetek vannak a karjukra, lábukra kötve és ezeket a zsineteket a színpad fölött emberi kezek húzogatták, ide-oda. Ezért tudnak olyan élethűen mozogni a színpadon. Csak néha-néha vágnak egy-egy esetlen mozdulatot, de ez oly jól áll nekik, még kedvesebbé teszi őket! Énekelni és táncolni is nagyszerűen tudnak, természetesen, ez is a színpad mögött szírmazik. Aki távolabb ül a színpadtól, nem tudja észrevenni ezeket az esetleg zavaró körülményeket. Szemben a nézőközönséggel egy sötét fal emelkedik és annak a közepén egy méter magas és másfél méter széles kerete a színpadnak, a leeresztett függönnyel. Ó, be szép meseképek vannak arra a függönnyre fesive! Az embert már előre csalogatják a mesék birodalmába...

A nézőtérén víz csacsogás, mintha ezer kis veréb csipogna. Kis fiúk cukrot árulnak tálcán, ez még édesíti a hangulatot.

Egyszerre aztán egy éles csengő szól és látva marad a sok kis száj. A függöny felgördül, s szemünk előtt egy elhagyott bagolyvár emelkedik a színpadon. A mohos sziklák közül kirepül az elátkozott bagoly a színpad közepére s elénekli nekünk a bánatát:

Nincs, aki megszabadítsa! A szomszédos korcsmában sok vitéz megfordul, de vele még soha egy sem akart szóba állani. Erre egy ügyes vadász vetődik elibünk, akinek csak egy hibája van. Az, hogy szegény. Na, de ez nem olyan nagy baj, mert a jószívű csaplárosné, Kurta Boris, ingyen is ellátja szállással és kosztal. A derék vadász — aki nem más mint Lárifári Gáspár, — megígéri a bagolynak, hogy megszabadítja. El fog menni a bagoly apjához, a királyhoz és vissza vonatja vele az apai átkát szerencsétlen fiáról. A bagoly örömeiben egy tollat adja Gáspárnak, ez a toll csodahatású, minden kardnál jobban meg fogja védni a vadászt mindaddig, amig egyet nem hazudik. Mihelyt azonban elhagyja az igazság útját, a szerencséjének is vége. Gáspár menyre-földre ígérkezik, hogy becsületes marad, s miután hű Borisának mátkagyűrűt ad, elindul a szerencse útjára. Bármiféle ellen is akad utjába, azt úgy levágja a bagolytollal, mintha csak egy Toldi Miklós volna. Híres nagy vitéz lesz, aztán a királyi udvarhoz kerül és miniszter lesz belőle. Itt a legfőbb ideje hát, hogy a szegény bagoly érdekében felszólaljon a királynál. Már megteheti, mert bizalmasa a királynak, szép palotában lakik, s ruhája csak úgy fénylik a cifra rendjelektől. Épen indulni akar, amikor a kihallgatásra jelentkezők visszatartóztatják. Gáspárt ez nagyon izgatja, hogy akadályozva van menetében. Többek között egy szegény asszonyt is jelentenek be, aki sürgősen akar beszélni a miniszter ural. Bizony, ez az asszony nem más, mint a régi mátká, Kurta Boris.

Eljött egy kis segítséget kérni a nagyur jegyesétől, mert mióta elváltak, nem megy jól az ő sora. Persze, ügyetlenül mozog szegény a fényes parketten és a cifra uraságok között, úgy hogy a miniszter ur szégyeli a piros pozsgás mátkáját és egyszerűen letagadja és kidobhatja a palotából. De Boris is méregbe jön ám és kiabálja, hogy ki ez a félelmetes nagy ur és miben áll az ereje. Erre a miniszter ur ellenségei Gáspárra rontanak, hogy elvegyék tőle a tollat, Gáspár szintén a tollal védekezik, de az, mint gyenge toll hull ki a kezéből. Az első huzugságra erejét vesztette.

Gáspárról letépi a miniszteri ruhát és fekete köpenyben az utcára dobja. A király meg

oly jóízűt nevet az eseten, hogy azonnal feloldja az átok alól a fiát. Még az a szerencse, hogy a fekete köpenyegen csuklya van, abba takarja a fejét szégyenletében a mi vitézünk, és világgá bujdosik. Hosszas vándorlás után egy szép kastély kapujában pihen le egy kőpadra. A járókelők kíváncsian nézik, ki lehet e bus vitéz? De senki sem ismeri. A titokzatos vándor hire a közeli korcsmáig is eljut, a korcsmárosné is kíváncsi lesz és kijön megnézni a titokzatos idegent. Ez a korcsmárosné régi ismerősünk, ő Kurta Boris és persze, hogy ő azonnal ráismer az idegen hangjáról a régi hűtlenné lett mátkájára. Bezzeg nem úgy fogadja, mint ő annakidején, hanem nyakába borul a szerencsétlennek. Ennél az érzelmes jelenetnél kilép a kastélyból a kastély ura, a viszszavarázsolt királyfi és igaz örömmel üdvözlí Gáspárt, aki mégis csak az ő megszabadítója volt. Erre aztán lakodalmat ülnek és olyantáncolnak a babapárok, hogy csak úgy reng bele a kis szinpad.

A gyermekek sajnálják a hazamenetelt a kellemes délután végén, és ezután is sokat töprengenek rajta, hogy is lehetnek olyan ügyesek a viaszbabok? Nem a viaszbab ügyes ugyebár itt, hanem az emberi kéz, amely oly sokféle ügyességre és szemfényvesztésre alkalmas. Az élvezethez hozzá járul az is, hogy a darabok sok kellemességgel vannak megírva, úgy, hogy felnőtt ember is gyönyörűségét leli benne. Gáspár alakja például, mint miniszter nagyszerű figurája az életnek.

Ha szívesen hallgatjátok ezeket a meséket, majd elmondom egyszer a Pintyőke Mancitörténetét.

(Nagyenyed.)

A virágos, dalos mezőn.

Irta: TÖRÖK ALBERT.

A virágos, dalos mezőn
Járok, kelek egyedül,
Hol szívemre csak öröm jön
S a bubánat elkerül.
Egy mosolygó vadrózsának
Mig szép színét elnézem,
A sors nehéz haragjának
Csapkodását nem érzem.
Napfény, dal és virág illat
Között elfog az áhitat.
Nem háborog a lelkem,
Téged látlak, Istenem!

Benne vagy Te a napfényben
A dalban s a virágban.
Hódolatom érzetében
Lelkem rezg az imában:
Adj szárnyat, dalt gyermekednek
Feléd töröt szüntelen,
Melyekre nem nehezdednek
Súlyos gondok ideleln.
Hatalmas a Te szent karod:
A gyengét Te támogatod.
Légy irántam jó, kegyes,
Utaimon védj, vezess!

(Miklósvár.)

A szeleburdi.

Irta: CSANÁDY SÁNDOR.

Hiába volt a szép szó, hasztalan hangzott el a sok dorgálás, Boros Jóska maradt a régi szeleburdi. A szeleburdisága már reggelenként az öltözködésnél kezdődött, amikor igen gyakran kifordítva húzta fel harisnyáit. Hát még a cipők! No, az volt a nagyszerű. Két pár cipővel rendelkezett, de ez is veszedelmére szolgált. Az egyik pár hegyesorru, a másik amerikai rendszerű bütykös orru vala. Jóska azonban nem divatozott. Neki mindegy volt ez a pár, vagy a másik pár. Így aztán igen-igen gyakran megesezt, hogy az egyik lábán az egyik rendszerű, a másik lábán a másik rendszerű cipő diszelgett, ami természetesen, éktelen hahotára fakasztotta nemcsak Jóska dicső második osztályát, de sőt az egész intézetet, amikor ilyen felemás lábbeliben az utolsó percben, pont a tanár előtt berobogott a terembe iszonyu szuszogással, akárcsak egy lokomotív. Könnyveinek roncsai? A zsebben, hóna alatt, kezében; egyik-másik elmaradt az ufon, vagy otthon felelte magát. Jóska rendes köszönése így hangzott:

— Adj' Isten!

A multban többször meg is kérdezték tőle, hogy mit, amire Jóska iszonyu nyugalommal és szörnyen bölcs képet öltve odavágta:

— Neked, komám, józan ész!

Persze, hogy nem zaklatták többé Jóskát efféle kérdésekkel.

Jóska szeleburdiságát ismerték a tanárok is, de amennyire lehetett, elnézték neki, mert jóindulatu fiu volt. Csak akkor dühösödött meg az osztályfőnök, amikor Jóska épenséggel nem tudta rendbeszedni ugráló gondolatait s felelősközben is súlyos botlásokat követett el. Például azt mondta, hogy a rajzoló geometriában tanuljuk a világtájakat, a természetrajzban meg az összeadásról, meg más számtani műveletekről van szó, a földrajz meg a helyes beszélésre tanít. Ilyenkor Jóska nem gondolkodott, csak járatta a száját. Hasonló jelenség volt az ahhoz, amikor az ég csatornáit a nyári portengert feneketlen sárhabarccsá dagasztották, s Jóska szokása szerint, a legkésőbb érkező diákok után még tíz percre érkezett meg az iskolába. Ilyenkor Boros barátunk minden igyekezetével arra törekedett, hogy a lehető legrövidebb idő alatt bejussón az intézetbe. A piac előtt kellett Jóskának elvonulnia, ahol épenséggel nem akart szilárd alapot találni az a patkós csizma. Nem tett semmit. Jóska árkon bokron keresztül zugott előre, csak úgy csobogott a víz, csak úgy freccsent a sár szerteszét. Öt-hat méter távolságról sem volt tanácsos szemlélni Jóska virtuskodását, mert a merész kíváncsiskodó fülig sárosan került volna ki Jóska vorzási köréből. Még a piaci kofák lármája is elült azokra a pillanatokra, amíg József diák végigmérete a

a piac frontját. A sarat úgy meggyurni még dagasztó gép sem tudta volna. Hogy a diákurfinak még a feje bubja is sáros volt, nem tett semmit.

Ez a szeleburdi Jóska egyszer azonban mégis gonosz kelepcebe keveredett, melyen — életében először — már önmaga is gondolkodóba esett, majd hogy szét nem robbant a feje a gond füstjétől.

Gyönyörű tavaszi reggel köszöntötte a korán kelő diákokat, a madarak kedves éneke a kertek lombjai között vidáman hangzott. Ebből a lélekemelő tavaszi hangulatból csak a lustálkodó, tunya diákok nem éreztek semmit, sőt nem is tudtak róla, nem is sejtettek felőle, halvány gondolatuk sem volt egy ilyen fenséges reggelről.

Ugy látszik, Boros Jóska is először élvezett életében ilyen kedves, madárdalozó ébredést, amikor rigó fütyje, csalogány éneke csendült be az ablakon, ő pedig szokása ellenére még napkelte előtt kászálódott ki az ágyból s ámulva halgatott el, amint meghallotta a kert lakóinak kedves, szívhezszóló nótáját. Órákhosszat elhallgatta volna, ha az öltözködés nem sietteti. Mintha egy kicsit későn is ébredt volna, meg aztán el is andalodott a madarak énekén, az idő meg kegyetlen rohanással iramodott tova. Elsápadva vette észre, hogy fél óráig nem tett egyebet, csak hallgatta a rigófütyöt. Hanem hozzá is kezdett az öltözködéshez, hiszen öt órakor indul a vonat, a kiránduló második osztály már talán hiány nélkül kint is van az állomáson, ő még szinte az ágyban fekszik még.

Ha riadót fujnak a kaszárnyákban, akkor sem öltözködnek oly gyorsan a katonák, mint ahogyan Jóska el kezdte magára szedni a ruha darabokat. Nem merném bizonyosan állítani, hogy mosakodott volna. Aztán szaladt, rohant, nem is száguldott, hanem repült az állomásra. Afféle kehes ló nyomába sem ért volna, még a szél is nehezen. Ki is ért az állomásra idejében. A tanulók ott sereglettek a Perronon, várták igen türelmetlenül a vonat érkezését.

Amint kipirult arccal, izzadságtól csorgó homlokkal megérkezik Jóska barátunk, szörnyű meghökkenésére egetverő hahota fogadja. Elképedve kérdezi, hogy mit nevetnek. Érdeklődésére még nagyobb lesz a kacaj. Mindenki az érkező lába felé tekint és majd szétpukkad nevetésben. Önkéntelenül odatekint Jóska is, amerre a többi, — a rohanástól megfáradt lábaira.

Jaj! Borzalom! Irtózat! Pokoli csufság! Felemás harisnyát húzott fel. Az egyik világosbarna, a másik sötét-fekete! Ennyire szembe-tűnő ostobaság még nem történt vele életében. Haza szaladna, de nem érkezik vissza, mire a vonat megjön. Hiszen már jelzett is. Már halani is messziről a tompa zuhogást. Egyik másik diák a sinre teszi a fülét és hallja, amint a közelgő vonat kerekei kattognak keresztül a

sinek kötésein. Jóska tanácstalanul áll. Bajos is a dolgon segíteni az idő rövidsége miatt. A láрма elül, csak itt-ott lehet még hallani egy-feltörő kacajtöredéket. Jóskát balsejtelem gyöttri az elutazást illetőleg. Mélységes alázattal a távolabb szemlélődő osztályfőnökhöz megy, aki eddig nem avatkozott bele a komikotragikus ügybe. Zádori Zoltán tanár urnak, a második osztály erélyes főnökének igen feltűnő tulajdonsága volt, hogy nem nevetett sohasem, mosoly is ritkán jelent meg rövidre nyírott bajusza alatt. Keveset beszélt, de határozottan. Volt is ám respektusa a tanulók előtt.

Hát ehhez a jégcsap emberhez állít oda sanyaru ábrázattal Boros Jóska:

— Tanár ur kérem, nagy sietségben elcseréltem a harisnyáimat.

— Látom. És?

— A vonat már jön?

— Tudom. Aztán?

— Már nem mehetek haza harisnyát cserélni.

— Az igaz. Tehát?

— Igy igen neveltséges vagyok ugyan...

— Meglehetősen. És mégis?

— Ha elmehetnék én is...

— Bohócot nem viszünk magunkkal.

A vonat fületsértő sistergéssel berobog, s felhangzik Zádori tanár harsány szava:

— Fiuk, előre! Kettesével! A leghátulsó kocsit a mienk!

— Tanár ur, kérem, Boros itt maradt! — szól figyelmeztetőleg Kanizsai Péter.

— A harisnyái betegek, — mondja Zádori tanár csöndes humorral.

Vidám énekszóval érkeztek meg harmadnap a tanulmányi kirándulásról a fiuk. Délután 6 óra lehetett. Messziről előre hangzott a vonat robogó hangját is áttörve:

Beteg az én lelkem,

Beteg harisnyám is;

Kirándulni mennék,

Hogyha felemás is

— Bohócot nem visznek,

A tanár ur mondja;

Emiatt a Jóska

Fáó könnyét ontja.

Ilyen nótát rögtönöztek az improvizátor kirándulók. Érkezőkre várni kint volt Jóska is, de amikor a nótát meghallotta, menten eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Hiába. Fülébe zuggott:

Beteg az én lelkem,

Beteg harisnyám is...

Nem is késett el többé a sárladányi gimnáziumnak egy tanulója sem a kirándulásokról, sem beteg harisnyát nem húzott, mert a nóta sok éven át fennmaradt.

(Sárbogárd.)

HÁZI TANÁCSADÓ.

— Közli: MÁRIA NÉNI. —

Orrvérzés ellen.

Igen ajánlatos szer orrvérzéskor az antipirin. Ugy használják, hogy vattát mártanak bele és azt betömik az orrlyukba. A hatás biztos. Ha a vérzés elállt, a beteg fekdjön kissé mozdulatlanul, hanyatt.

A riport-király.

(Egy ujeágitró kalandja az öt világrészen keresztül.)

— Irta és rajzolta: Ifj. PRÖHLE VILMOS. —

BEVEZETÉS.

A *Dongó* című napilapot egy igen kövér szerkesztő ur csinálta, Bácsi és Néni nevű gyerekek részére. A szerkesztőt *Dr. Istókugyse* urnak hívták, aki igen szép meséket írt a lapjába és a Bácsik meg Nénik mindent elhitték neki. Ettől hizott meg olyan kövérré a szerkesztő ur.

Egy napon *Dr. Istókugyse* behívatta irodájába *Csinnadratta* mestert. *Csinnadratta* mester volt ugyanis a *Dongó* egyetlen összes riportere.

— Nézze, mester, — mondta a szerkesztő, — egy szenzációs dologról van szó.

— Halljuk, halljuk! — felelte *Csinnadratta*.

— Arról van szó, folytatta *Istókugyse*, hogy egy ismeretlen tettes 100 milliót emelt el a *Biztos a Csőd* nevű bank R.-T.-től.

— Pompás! — mondta *Csinnadratta*. — Ez éppen a szakmámba vág.

— Ne vágjon közbe, — szólt a szerkesztő.

— Az ismeretlen tettest látták eltűnni, de a rendőrség addig nem kezdhet nyomozni utána, amíg bizonyosan nem tudja, hogy ki volt és hová ment?

— Ez úgy van, hagyta helyben a riportert.

— Nos hát, kedves *Csinnadratta* mester, magának most az a feladata, hogy a legnagyobb titokban elutazik az ismeretlen tettes után...

— Igenis szerkesztő ur, de merre induljak?

— Az a maga dolga, mester, azért biztam magára!

— És ha elfogom az ismeretlen tettest?

— Az a rendőrség dolga! — kiáltott fel *Istókugyse*. — Magának csak az a dolga, hogy az ismeretlen ur minden lépéséről értesitse lapunkat.

— Értem, — szólt *Csinnadratta*. — A szerkesztő ur meg lesz elégedve. Olyan pompás híreket fogok küldeni, hogy nevemet, mint *Riport-királyt* fogják emlegetni a kollegáim. Már megyek is. Alászolgája, a viszont-nézésig!

Csinnadratta riportert ur ki- és elment, *Dr. Istókugyse* pedig nap-nap után a következő leveleket kapta:

I.

Kedves Szerkesztő ur! Helyben.

A letelején kezdem. Elválásunk után 10 mázsa papirossal és egy 25 méteres tintaceruzával az állomásra mentem. Ugy okoskodtam, hogy ott megtudok valamit az ismeretlen tettes utirányáról. Szímatom nem csalt! Mindjárt a Perronon beleütköztem egy igen szimpatikus, elegáns emberbe. Valamivel szebb, mint a szerkesztő ur. De ez nem fontos.

A szimpatikus ur rámförmedt:

— Mit lökdösödik azzal a doronggal?

— Bocsánat, szóltam, ez nem dorong, ez ceruza. Különben pedig én *Csinnadratta* vagyok, a *Dongó* riportere és most a legnagyobb titokban egy sikkasztó után indulok.

— Ez érdekes, roppant érdekes, mondta az ur. Engedje meg, hogy én is bemutathassam magamat, kedves *Csinnadratta*; nevem: *Bum-Bum Melegen* kezelt fogtunk.

— És merre indul? — kérdezte *Bum-Bum* ur.

— Még nem tudom, feleltem, hogy merre ment a sikkasztóm.

— Hm, — mondta *Bum-Bum*. — Mennyit sikkasztott?

— Száz milliót!

— No, akkor világos, hogy Amerikába ment. Örömben a nyakába ugrottam. T. i. *Bum-Bum* nyakába: — köszönöm, drága uram! Azonnal jegyet váltok Hamburgba. Hátha még nem tudott hajóra szállni?

Bum-Bum karonfogott és így szólt:

— Véletlenül én is Hamburgba utazom. Együtt mehetnénk, mi?

— Pompás! — kiáltottam. — S mivel úgy is önnek köszönhetem az első nyomot, megengedi, hogy odáig költségeit fedezhessem?

Bum-Bum ur egy kicsit tiltakozott, de végül is beleegyezett. Jelen soraimat még az állomásról írom. Egy óra múlva indulunk! *Csinnadratta*.

II.

Bécs.

Közölheti a holnapi számban, hogy biztos nyomon vagyok. Bum-Bum ur született német és úgy ismeri Hamburgot, mint a Szerkesztő ur a *Kiskorona* kávéházát. Ha még ott van az ismeretlen tettes, zicherhájez találkozzunk! Cs.

III.

Szerkesztő ur!

Hamburg.

Rettenetes dolog történt velem. Rémm retlenül. De menjünk sorjába. Kiváló utazás után este érkezünk ide. Egy elegáns hotelbe szálltunk. Bum-Bum barátom 10 percre lement a kikötőbe és azt az örömhírt tudatta velem, hogy egy hét óta nem indult hajó, ellenben holnap délnél igen. Tehát holnap, beszálláskor sikkasztónkat megtalálom! Boldogan tértem nyugalomra; Bum Bum a másik szobában aludt. De hah! amint reggel felébredek, látom, hogy a tárcám, a 10 mázsa papír és a 25 méteres ceruzám eltűntek. Rohanok Bum-Bum szobájába: — Ő sincs.

Hirtelen világosság gyult ki az agyamban! Az ismeretlen tettes bizonyára megtudta, hogy nyomában vagyunk, hát meg akart tőlünk szabadolni. Engem mozgás-képtelenné tett igazolványaim ellopásával, szegény Bum-Bumot pedig egyszerűen elsikkasztotta; hiszen ez már a vérében van!

Loholtam a rendőrségre és egy kedves fogalmazónak előadtam a tényállást.

— Sie sind ein Eselbub! (Ön számár fíckó.) — mondta nyájasan. — Az ismeretlen tettes Bum-Bum volt.

— Ugyan kérem, — válaszoltam, — az lehetetlen! Én egy ismeretlen tettet keresek, már pedig Bum-Bum urat ismerem.

— Igaza van! — kiáltott a rendőrtiszt. — Szent igaza van. Akkor az ismeretlen tettes csakis ön lehet.

— Miért? — hebegtem.

— Mert nem ismerem önt!

Egyet intett és két 3 méter magas rendőr

ragadott meg. Szerencse, mert ha kettőt intett volna, négy 6 méteres rendőr ragadott volna meg.

Igazolja magát! — dörögte a fogalmazó ur.

— Hisz mondtam, hogy mindenemet ellopták.

— Ez gyanus, — felelte. — Ön a sikkasztó.

Elvihetik!

Mit mondjak, szerkesztő ur? Elvittek, levittek, bevittek egy dióhéj-nagyságu kaszamatába. Kérnék sürgősen igazoló iratokat és pénzt, különben csöpögni fogok, mint ez a fal. Segítségek! Cs.

IV.

Amerika, vadnyugat.

Megkaptam a pénzt és az igazolványokat. Azonnal szabadlábra helyeztek és a fogalmazó ur közölte velem, hogy elfogatásom napján Bum-Bumot tíz mázsa papír és egy 25 méteres tintaceruza társaságában látták elvitorlázni a *Likacs* nevű gőzhajón!

— Mért nem fogták el? — ordítottam. — Most már bizonyos, hogy ő!

— Nem lehetett, — felelte egyszerűen — mert mi azt hittük, hogy ön a tettes.

Szó nélkül a kikötőbe rohantam és vettem egy vízi-biciklit. Hogy mi az? A vízbicikli egy speciális német találmány. Áll két hatalmas kalucsból, amiben az ember bicsaklik a vizen. Mentől nagyobb a víz, annál sebesebben bicsaklik. Az Atlanti-Oceánon tehát elég gyorsan megy. Két heti vad hajszá után elértem a *Likacsot*. Már csak 10 centire voltunk New-Yorktól. Bum-Bum a hajó farán állott s amikor megpillantott, vad dühvel a nyakam közé vágta a 10 mázsa papírt a ceruzával együtt, mire én vízbiciklistől, mindenestül pont a tenger fenekére süllyedtem. Teccik tudni, hogy nem szeretem a vizet, de ennyi vizet már utálok. Körülnéztem, hogy mitévő legyek? Mellettem emelkedtek felfelé Amerika partjai — és heüréka! egy barlangnyílást fedeztem fel Habozás nélkül, — mert nem volt szappanom, — beleusztam. Usztam, usztam, de erősen nyugtalanított az, hogy mennél beljebb haladtam, annál erősebb, félelmesebb zugást, kalapálást, fujtatást hallottam.

Végre a barlang végére értem — és akkor szörnyű látvány tárult elém!

Képzelve, szerkesztő ur, a föld közepébe jutottam! Egy óriási üres gömbbe, ahol szörnyű nagy kazánok mellett egy sereg valódi ördög rakta a tüzet. Megdermedtem volna a félelemtől, ha nem lett volna olyan pokoli hőség; de időm se volt, mert megragadtak a krampuszok és egy trónon ülő egyénhez cipeltek. Bocsásson meg, de annyira hasonlított önhöz, hogy felkiáltottam:

— Szerkesztő Ur!

— Én nem vagyok szerkesztő ur, — bömbölte iszonyatos hangon — én a 77-ik számú Lucifer vagyok. Hát te ki vagy?

— Csinnadratta, — dörögtem — a *Dongó* napilap munkatársa.

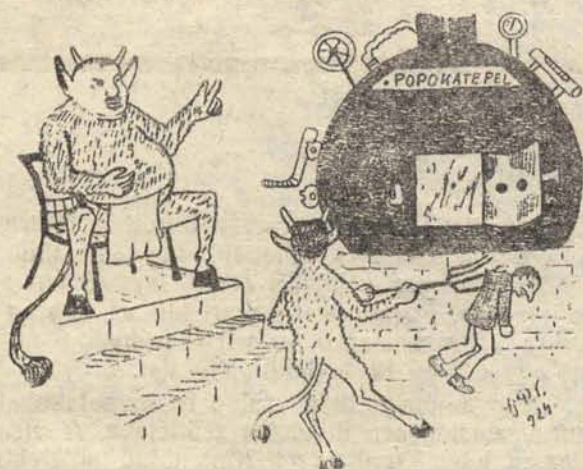
— Ujságíró! Ujságíró! — rikoltozták az ördögök. — Ústbe vele! hadd főjjön!

— Nem! állt fel 77-ik űsapám azaz hogy Lucifer — riporternek még a pokolban sincs helye.
— Hát akkor mit csináljunk vele? — szolt egy kísértésekben megőszült.

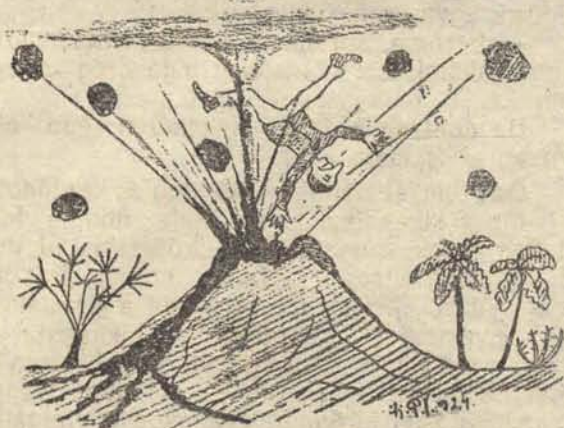
— Melyik tűzhányó van most kitörésig fütve?

— A Popokatepel! — zuhták karban.

— Hát akkor tegyétek bele és indítsátok meg a kitörést. Hadd repüljön száz darabban vissza a földre.

Egy pillanat alatt bedugtak a Popokatepel kemencéjébe és egy szempillantás múlva óriási dörgés, földrengés és lávaömlés között kirepültem a tűzhányó kráterjén. Egy kicsit keringtem

a levegőben, aztán lezuhantam, egyenesen a legvadabb vadnyugatra. Mivel csak egy darabot éreztem magamból, elindultam, hogy a többi 99-et megtaláljam. De hiába kerestem szét-hullt részeit, amiből azt következtettem, hogy még sem hulltam száz darabra. Csak hogy ennyire vagyok. Bum-Bumot okvetlenül felkutatom! A viszontlátásig.
Cs.

(Folytatása következik.)

Maradj kitartó a szorgalomban,
S haladsz előre jobban és jobban.
Igy tesz a méh is, pedig, ó, nézzed,
Másoknak gyűjti az édes mézet.

A Cimbora könyvvására

Igéletünkhöz hiven a mai számmal megkezdjük a Cimbora könyvvásárát és számról-számról közölni fogjuk veletek, milyen új könyvek érkeztek meg hozzánk, mennyi azoknak az ára és mi az utja-módja annak, hogy ezeket a könyveket megrendelhessétek. A könyv a legjobb barát és ez a jó barátotok most bebocsátást kér a Ti meleg és meghitt kis szobáitok könyves polcaira és onnan át elmétekbe, szívetekbe és lelketekbe.

Megjött és kapható:

Benedek Eleknek Galambok című kötete, amely fiatal leányok számára írott elbeszéléseket foglal egybe. Elek nagyapónak mondhatni legszebb írásait foglalja magába ez a könyv, amelynek minden sora telve azzal a szeretettel, amelyet nem érdemtelenül Elek nagyapó nap-nap mellett reátok pazarol.

A Galambok ára félvászon kötésben 65 lei.

Örömmel tudatjuk, hogy *Esopus Háromszáz meséjét* is szállíthatjuk címetekre, azokat a remek állatmeséket, amelyeket Esopus az ifjúság számára írt, de amelyek minden felnőttnek eltörölhetetlenül bennél ma is emlékezetében. Esopus tanítói meséi tele vannak példázatokkal, amelyeket az életben haszonnal használhattok, és amelyek örök tanulságként kíséni fognak ez életnek ezer utján. A kötetben 300 mese van és e meséket 113 kép díszíti. A kötet ára 120 lei.

Mark Twain: Tamás urfi mint detektív című végtelenül bájos és kacagató történetét ajánljuk még nektek. Ez a nagy angol humorista tele van derüvel és életszeretettel és az irodalom-történet nevét mindenkor a gyermekirodalom egyik büszkeségeként fogja feljegyezni. Ezt a pompás kötetet Halász Gyula fordította angolból és rajzokat hozzá Pólya Tibor rajzolt. Soha mulatságosabb, soha kedvesebb történetet nem olvastatok, mint Tamás urfi detektív-kalandjait. A könyv ára 105 lei.

Kalandos históriát ha szerettek, úgy Mark Twain elbeszélésén felül olvassátok még el *Kertész Mihály Szökés a teknőben* című diákregényét. Két kicsapott diák abbéli félelmében, hogy bűnéért odahaza meglakol, elszökik egy teknőben a Tiszán, rengeteg mulatságon és szomorú kalandon mennek át, míg végre megtörve és megtérve ismét haza kerülnek. E pompás regénynek az ára 75 lei. Bizton tudjuk, tömegesen fogtok

ezekből a könyvekből rendelni, miért is arra kérünk benneteket, hogy a könyvekért járó összeget előzetesen postán küldjétek be hozzánk, mert az utánvételi költség igen sokba kerül és kár volna a könyveket az utánvételi költséggel még megdrágítani.

Annak azonban, aki mind a fenti 4 könyvet egyszerre megrendeli, azt a különleges kedvezményt adjuk, hogy a 4 könyvet együtt 65 leivel olcsóbban szállítjuk, mint amennyi azoknak ára

akkor volna, ha e könyveket külön-külön rendelnétek meg. A négy könyv külön-külön 365 leibe kerül, de annak, aki mind a négyet egyszerre rendeli meg

300 — leiert

küldjük el a felsorolt pompás könyveket.

Mielőbbi rendeléseket várja a

«Cimbor» kiadóhivatala.

Április.

Irtta: F. VADNAY HERMIN.

Minden hónap szépségét, bájait megénekeltek igricek, lantosok, csak terólad hallgattak, te bolondos, szeszélyes csacska Április, Éganyánk legpajkosabb, fékezhetetlen gyermeke, te.

Jőjj, hadd mondjam el néked, hogy te vagy a serdülő, csendülő, rügybontó hónap. A te gyorsan átvonuló esőid, hirtelen irányt változtató szeleid, röpké mosolyhoz hasonló napsütéseid, fogósdit játszó, ide oda nyargaló, szeszélyes alakú felhőid a tavasznak nyárba hajlása, a gyermeknek ijúvá váló fejlődése. Az életnek ujjaébredése a te érdemed.

Szellőszárnyad gyöngéden végigsimogatja a kertek barázdáit; csöndes ébresztőt danolsz a föld méhében duzzadó magvaknak; napsugaras csókkoddal körülcirógatod a fák rügyező hajtásait. Pajzán kedvedben addig csiklandod a bimbókat, amíg azok neveltükben virággá fakadnak. Komolykodva szórod esőidet a szántóföldek fiatal zöldjére, haragosan zugsz a félig kopár erdőkhöz, kísértelesen sóhajtsz a téli takarójától megszabadult háztetők fölött, hogy a következő pillanatban megkaphasd a felhőkárpit csipkés csücskét; göngyölited, a szélrózsa minden irányába kergeted szürke, lomha testüket, ragyogóra kisépred az égboltozatot s oly pazarlóan osztogatod a nap hevét, mintha annak minden találékát te magad akarnád elfogyasztani.

A játszadozó gyermekekről lekivánczol a felöltő, hiszékeny, tapasztalatlan fiatalok a nyár örömeinek adják át magukat, csak a kandalló mellett pihenő nagymama néz bizalmatlanul a láthatár széle felé, honnan hirtelen a magasba tör egy vakítóan fehér, vaskos felhőtömeg. Mintha ezer apró manó kergetődzne, egymás hegyén-hátán bukfenceznek előre a kövér felhőporontyok. Szédítő gyorsasággal nőnek, terjednek. Még süt a nap, több még a felhőtlen égbolt, mint a felhős, de mire nagymama összehívja a gyermekeket, komorrá szürkültek az előbb még játszó felhőcskéik. A legvakmerőbb közülük a nap elé merészkedett s heves, küzdelmes csata után győztesként terítette sötét fátyolát az imént

még napsütötte tájakra. Árnyék borult a földre. Az erdőből szellő kerekedett, lágy fuvalmu, csöndes, de mire a folyón átkelt, metsző lett a hangja, éles. Porfelhőket kavart fel az országúton, a szalmakazlakról a város irányába sodort egy csomó lazán leköttöt szalát.

Nagymama ijedten csukja be az ablakokat s várakozásteljesen ül vissza zsölléjébe. A cica magasra ivelt háttal figyel. Kinn mind sötétebb lesz. A keleti felhők hadat izentek a nyugatiaknak, mindkét fél magának szeretné biztosítani a harcteret s iszonyu erővel rohannak egymásnak. Csáftogó robajjal ütköznek össze, szemükben vészes láng lobog, esőnyilaikat szüntelenül lövöldözik egymásra.

— Istenem, áprilisban zivatar! Mennydörgéssel, villámlással! — sóhajt a jó öreg nagymama.

De milyen hirtelen keletkezett, épp oly gyorsan el is múlt.

Odafönn általános visszavonulás kezdődött. Itt is-ott is kikandikál az ég kékje; mintha láthatatlan kezek tologatnák a felhőket, tisztul, derül a láthatár. A nap kétszeres erővel árasztja meleg áldását, hevesen csókolgatja a fűszálakon rezgő gyémántos cseppeket; felszikkasztja a sétatutak fölösleges nedvességét; újból kicsalja a gyermekhadat elhagyott játékaikhoz. Nagy mama óvatosan körül néz, gyanakodva vizsgálja az eget, de egy napsugár oly kirtartóan incselkedik ősz fürteivel, hogy nem bírja tovább az ellenállást. Keze önkéntelenül a tolózárhoz nyul, még egy pillantást vet a kandalló párkányán lustán doromboló cicára s a következő percben özönével áramlik az illatos tavaszi levegő befelé.

Az udvarból boldog gyermekkacaj hangzik föl. Nem volt itt se zivatar, se vihar, csak te csinálankodtál, pajkos, szeszélyes Április, lankadatlan szorgalmu előmunkása a szépséges, diadalmas Májusnak, rózsaillesztől terhes Juniusnak, kalászerlelő, kenyéradó többi testvérhónapjaidnak. Te félreismeret, bolondnak csufolt Április, hónapok között a gyermek.

(Százrégen.)

Legyen meg a te akaratod!

Iria: DSIDA JENŐ,

I.

Abban az időben, amikor a régóta várt Messiás nevéől visszhangzott az egész zsidóország, élt Jerusálem közelében egy ifju, akinek legfőbb vagyona egy gyönyörű virágoskert volt.

Amikor eljött a tavasz, a hatalmas kert a szivárvány minden színében pompázott, a fákon daloltak a madarak, s a méhecskék ezre röpködött virágról virágra. Voltak ott illatos szegfűk, kacér tulipánok, büszke rózsák, de az ifju mégis csak egy szép, fehér liliomot szeretett legjobban.

Napjában háromszor, négyszer is eljött hozzá, megállt előtte s amikor senki sem látta, megcsókolta illatos szirmait hosszasan áhitattal.

Ez a virág volt mindene és jaj lett volna annak, aki bántani meri! . . .

II.

Alkonyat volt. Olyan volt az égbolt, mint egy piros üveg, melyen vérvörös fénnel csillogott keresztül a lemenő nap. A kert teljes pompájában ékeskedett, az egész föld ünnepelőbe öltözött, mintha valami nagy, csodálatos eseményre várt volna.

Hirtelenül szellő támadt s a kert lombjai sugdolózódnak kezdtek.

Az Ur, a mester jött elő az uton. Felemelt homlokáról fényugarak áradtak szét, amint lassan méltóságosan lépdelt és az ut kavicsai tovakodva gurultak lába elé. Azt akarta mindegyik, hogy ő legyen, akit az Üdvöítő lába érinteni fog.

A fák, bokrok, virágok földig hajtották fejüket, amerre elhaladt és hasonlóan a tenger morajlásához, zúgtak mindnyájan egy nevet:

— Jézus! Jézus!

Az Ur pedig végignézett a kerten és szeme megakadt a liliomon. Csendesesen, mintha valami nagyot gondolt volna, odalépett hozzá, fehér kezével leszakította és keblére tűzte azt.

A lombok zugása ijesztővé vált, majd hirtelen elnémult. Mindnyájan azt várták, hogy az Ur szólani fog, de Ő hallgatva nézett maga elé és ment tovább.

III.

Jött az ifju. Amint meglátta az idegen titokzatos alakot, aki felséges némasággal haladt át a kerten, egy rettentő sejtelen ébredt fel benne.

— Hátha az én virágomért jött ez ide! — gondolta. Futva tett néhány lépést feléje, s akkor megpillantotta keblén a liliomot. Igen az ő egyetlen kedves virága meg volt csonkítva, le volt szakítva gyökeréről, mely életet adott neki.

— Ez tette, ez a vakmerő!

Borzasztó keserűség szorította el szívét, ökölbe szorult keze felemelkedett, hogy lesujtson, — aztán lehajtotta fejét és szép csendesesen térdre ereszkedett.

A mester nagy, kék szeme szeliden tapadt rá és ajka beszédre nyílt. Hangja szomorú volt és a szív közepéig hatott:

— Én mindig iőt akarok nektek, de ti sohasem akartok megérteni. Én szeretettel közeledem hozzátok s ti felemelt ökölrel rohantok felém. A te virágodnak örök hazát szántam, de szólj: kívánod-e, hogy visszaadjam?

— Nem kell, nem kell! — zokogott az ifju.

IV.

A mester pedig odalépett hozzá, gyöngyden fölemelte a zokogót és szívére szorította.

Az ifju lelkében elcsitult minden fájdalom ez érintésre. Némán halgatta az Ur szívének dobbanásait, mámorral szívta be a liliom százszorosán édes illatát és nem érzett e pillanatban egyebet, mint végtelen boldogságot.

Krisztus vezetni kezdte, ő ment vele. Most már az ő léptei is méltóságosak voltak és az ő homloka is ragyogott. Vajjon hová mentek? . . .

A kert ezer virága sóhajlván nézett utánok, míg el nem tűntek a messzeségben.

Nagyon szerettek volna a kis liliom helyében lenni.

(Szatmár) 1924. január 12.

Tavaszi dal.

(Malau költeménye)

— Franciából átültette BAUMGARTEN LÁSZLÓ. —

*Im, eljött hát a szép tavasz
És felujult az élet!
Mert zöldet, minden év fakaszt
S pazar virágra éled.*

*Nem zajlik vad hullámokon
Már jégtábla a partra;
Rügyekre bomlik száz bokor
S felnőtt a fű alatta.*

*A nap ragyogva kinevet
A fellegtelen égből;
Erdők hazája csicsereg
Boldog, vidám mesékről.*

*Öröm, gyönyörnek évszaka,
Mi gyermekségünk képe,
Te vagy a télre ég szava:
A lelkek reménysége.*

(Gyulafehérvár.)

A zöld elefánt története.

(Regény a diákéletből.)

— Irta: FÁBIÁN GYULA. —

HATODIK FEJEZET.

Kása Holmes kudarcot vall. Új, merész tervet kovácsol. Nagynevű detektív példájára álruhába öltözik. Mégis — ruha teszi az embert.

Hősünk nagyon kíváncsian várta utolsó lépésének eredményét. Talán mondanom se kell, hogy ő képviselte a K. K. K. szövetséget, ő koptatta le a Grünbaumék írógépjén a titokzatos levelet, amelytől biztos eredményt várt. De hiába, a nagyszabású terv csütörtököt mondott.

Napokig figyelte a mozgó követ a szemnarium fala mellett. Több ízben lopakodott oda, vigyázva fülemelte, nincs-e alatta a zöld elefánt? Nem volt ott semmi.

Az idő mulott. Tenni kell valamit. Egy tízpercben odaszólt Watsonhoz:

— Délután nagy tanácskozás lesz a tanyán. Okvetlen várlak.

— Jól van, ott leszek.

Délután Varju Miska kísértelt az oladi dombra. Belépett a Kósáék szőlőskertjébe és a présház felé haladt. Amint fölért a dombra és a kunyhó felé közeledett, hát látja ám, hogy annak a teje erősen füstöl. Megdermedt. — Istenem! Kigyuladt a prés-ház! minden a tűz martaléka lesz. Rémülten kiabálni kezdett.

— Segítség, segítség! Tűz van! Leég a kunyhó!

— De ordits, te ostoba! — hangzott ki a présházból. Kinyílt az ablak. Holmes feje jelent meg benne. A szájában volt híres detektív-pipája, amely úgy füstölt, mint valami gyárkémény és éktelen illatot árasztott maga körül. A pipa füstje szűrődött ki a tető résein.

— Jaj, Matyi, de megijesztettél, — lelken-dezett Varju Miska. — Azt hittem, hogy benn égsz a présházban.

— Csak gondolkoztam . . .

— Igen, értem. Ez meg nem megy másképen, mint pipaszóval. De úgy látszik, nem elég száraz még a kukoricabajuszod.

— Kerülj beljebb.

Varju Miska bevonult a présházba, ablakot nyitott, szellőztetett, leült Mátyással szemben.

— Van valami ujság?

— Bizony nincs semmi. Be kell ismernem, hogy a terv nem sikerült.

— Persze, tudtam én ezt előre. — Varju Miska ajka körül gunyos mosoly játszott.

Holmes gyanakodva sandított rá.

— Talán te tudsz valamit? — kérdezte álnokul Watson.

— Én? Ha te, mint detektív zseni nem tudsz semmit az elefántról, hogy tudhatnék én, aki csak laikus vagyok?

— No azért! Mert úgy viselkedsz, mintha te tudnál valamit, vagy csufolódni akarnál.

— Isten ments!

— Jól van. Jól. Mert én igenis tudok valamit. Én tudom bizonyosan, hogy Csapó tanár urnál kell a titok kulcsának lenni. Csak azt nem értem, hogy miért vitte volna Ő el a zöld elefántot?

— Hátha gyűjtő?

— Gondolod, hogy filatelista? Hogy kedveli a bélyegeket? Mert a gyűjtő-szenvedély nagyon erős. Akit hatalmába kerít, az rabszolgája lesz. De persze azt ki kellene nyomozni valamiképen, hogy foglalkozik e bélyeggelkel a tanár ur?

— Igen ám! De ez nehéz dolog. Te meg nem kérdezheted tőle! A lakásába nem juthasz be, hogy ott megvizsgáld, vannak-e bélyegei? Van-e albumja? Vagy pláne, hogy nincs-e ott valahol a zöld elefánt?

— Megkérdezni őt? Hm! Ezt valóban nem lehet. De a lakásában körülnézni — azt talán igen!

— Mire gondolsz, az Istenért? Csak nem próbálsz meg ilyen lehetetlen dolgot?

Holmes tüzelni kezdett.

— Már miért ne? Mit cselekedett ilyenkor a dicső Scherlock Holmes? Álruhát öltött. Megjelent mint matróz, vagy mint handlé, vagy mint drótos tót.

— Micsoda? Angliában drótos tót.

— Hát jó! Nem tót, hanem ir!

— Kicsoda ir? Talán levelet ir?

Holmes arca szenvedő kifejezést öltött.

— Jaj, Istenem, de számár vagy! Hát nem tanultál a földrajzban az Ir-szigetről és lakóiról az ir-nemzetről?

— Hja, vagy úgy! Tehát a drótos ir. És Holmes nem levelet ir, hanem ir drótos.

— Csakhogy érted valahára! Szóval nekem is valami ilyen fogáshoz kell nyulnom.

— Igen ám, de milyen álruhát öltesz? Talán légy suszter inas. Vagy kovács inas. Ez lesz a legjobb. Allíts be egyenesen Csapó tanár urhoz és kérdezd meg, nincs-e patkólni való elefántja?

— Pofon ütlek! Csak semmi tréfa! Ez komoly ügy. Ah! Gondoltam valami nagyszerűt! Mit szólnál hozzá, ha leány ruhát vennék magamra?

Miska hirtelen csuklani kezdett. Olyan erősen, hogy Matyinak sokáig kellett őt hátra vennie, míg magához tért. Még azután is csuklott és potyogtak a könnyei.

— Nagy-sze-rü gon-do-lat! csuklotta ki nagynehezen. Ha lányruhát húzol, még az édes anyád sem ismerne rád. Így kémszemlére indulhatsz!

— No látod! Csak az a kérdés, hogy honnan szerezzük össze a megfelelő ruhát?

— Ez nem nehéz kérdés. Az én hugom körülbelül olyan termetű, mint amilyen te vagy. Van a

padláson egy olyan ruhája, amelyiket soha sem visel. Te! Én most beszaladok, megkeritem a ruhát és egy óra múlva kihozom ide. Várj meg.
— Pompás lesz! Csak siess.

Varju Miska nagy csuklások közt eltalpalt. Holmes újból pipára gyújtott. Csöndesen pőfékelt, átgondolta jól a hadi-tervet; meghányta vetette magában a lehetőségeket és a tenni valókat. Az óra nehezen telt el. Mégis csak elmúlt valahogy az idő és Miska megérkezett, karján egy kosárral. Ebben volt minden, amire Holmesnek szüksége volt.

Matyi élvezettel nézte a különös holmikat. Hogy kell ezeket fölvenni? Hol kell a szoknyába bebujni? Hogy kell a pruszlikat befűzni? A kis kötött sapkát csinosan feltenni? Ez mind nehéz és érdekes dolog volt. De Miska sokszor látta a hugát öltözni, segített hát Matyinak bebujni a különös habitusba.

Bizony, Matyi sokáig nem jó érezte magát ebben a ruhában. Ha máskor leült, rendes fiuszokás szerint fölhozta a térdéről a nadrágot, hogy a nadrág vasalt vonala el ne romoljék. Most mikor leült, váltig huzgálta föl a térdéről a szoknyát, míg Miska kacagva nem figyelmeztette, hogy ez nem illik, mert a lányok ilyen esetben szépen lesimitják a szoknyát. Ne nyulkáljon a kabátja zsebe felé és ne akarja zsebre rakni a kezét, mert úgy sincs kabát rajta és így zsebe sincs. Köpködni éppenséggel nem illik.

Mindent megszokott nagy nehezen Miska, csak a magas sarkú női cipőt nem. Sehogysem tudott jól járni benne. Olyan idegenül kopogott a lépése.

No mindegy. Erészbén véve csinos kis lány volt. Nem állott rosszul vidám arcához a lány ruha. Varju Miska egészen meg volt vele elégedve.

— Mehetünk haza. Pakold a fiu ruhádat be a kosárba, vedd a karodra. Nálatok a faskamrában átöltözhetsz. Nem veszi észre senki otthon, hogy miben mesterkedsz.

Jókedvűen indultak hazafelé. Amint a parkhoz értek, látták, hogy az egyik padon ott ül Simi és magol kegyetlenül. Varju Miska ki akarta kerülni, de Kása nem engedte.

— Kiváncsi vagyok, rám ismer-e? Próbát teszünk.

Krausz Simi meglátta a közeledő párt. Főlkelt a padról, elejükbe ment.

— Szervusz, Mihály barátom! Kezét csókolom, kisasszony! — Kecsesen meghajolt Matyi előtt, bemutatkozott: — Krausz Sámuel, főreáliskolai tanuló.

— Eleonóra unokahugom — Grácból — szólt hanyagul Miska.

Eleonóra kissé szögletesen meghajolt.

— Ach Grác! Dasz iszt ein séne Stadt! Nikt vár, knédige Frajleju? — tüntetett Simi német tudományával.

— Nem értek németül, — válaszolt Eleonóra vastag hangon.

Miska észrevétlenül beleboxolt gráci unokahugába.

— Megfázott szegény unokahugom. Rekedt. Modulál a hangja. Pedig máskor olyan szép vékony hangon beszél. Németül nem tudhat, mert gráci nagynénje hirtelen meghalt, korán árvaságra jutott és így Magyarországon — Vársáros-Miskén nevelkedett föl.

Simi meghökkenve nézett a lányra. Ez elpirult és kellemes női hangon sejpitette:

— Csak nem haragszik ön egy gráci hölgyre, aki magyar honleánnyá lőn?

— Nagysád! Nagysád! Hová gondol? Hisz bennem is honfi szív dobog mély érzeménnyel!

— Szeretem a lelkes fiatalokat, — mondta Eleonóra szendén. — Kísérjen el kissé bennünket, Krausz ur!

— Szívesen, akár a világ végéig!

Krausz Simi majd a bőréből ugrott ki örömeiben. Szellemeskedett, fecsegett össze-vissza: a barátairól, lányismerőseiről, a tánciskoláról, májusról, a holdvilágról, — mindenről, ami csak az eszébe jutott.

A park végére jutottak.

— Itt elbucszunk egymástól, Krausz ur. Közeleg a vacsora ideje.

— Oh! az a prózai évés! Miért gondol arra?

— De Krausz ur! Csak vannak eledelek, amelyeket még ön is kedvel?! Ne is szóljon! Vallja be, hogy van kedvenc étele!

— Hogyne, — felelte Simi ragyogó szemekkel — a turós csusza!

— Igen?! Én azt hittem, hogy a kedved kedvenc csemegéje: a sóshering... Pá, kedves Krausz ur!

Simi lába a földbe gyökerezett. Csalódott arccal bámult a tipegő lányka után.

— Lám, e bájos külső mily közönséges lelket takar! Ki gondolta volna ezt?

Simi kettőzött buzgalommal újra magolásba fogott, hogy feledni tudja a kellemetlen jelenetet.

(Folytatása következik.)

Kiadó bácsi postája belföldi előfizetőihez.

Weisz Magda Oradea-Mare. Előfizetési díja f. évi május hó 1-én járt le. — Csonlos Andor Cluj. Irja meg pontos címét, hogy a nyert könyvet részére elküldhessük. — Walter Péter és Bandi Szászrégen. Ugyanazt üzenjük, amit Csonlos Andornak. — Perényi Ilonka. Közzölje lakóhelyét kiadóhivatalunkkal, hogy a Cimbora küldését beszüntethessük. — Asztalos Vilma Aiud. Mivel nem előfizetője a Cimborának, és így pontos címét nem tudjuk, közzölje azt velünk, hogy a nyert könyvet elküldhessük. — Reismann Manci Oradea-Mare. — Közzölje pontos címét kiadóhivatalunkkal, hogy a nyert könyvet elküldhessük.

SIR A GYERMEKE?

Miért nem
HASZNÁL

HÖFER

gyermek-
hintőport és

HÖFER

gyermekkrémet?
Lloyd 235j

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételeire egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Névrejtvény.

Beküldte: Súlyom László.

Olivér, Károly, Zsiga, Árpád, Lajos, Vilmos, Rudolf, Ottó.
(E nevek kezdőbetűi egy nagy erdélyi város nevét adják)

Pótlórejtvény.

Beküldte: Hilman Ibolya

— enke	— bolpa
— lona	— lla
— izella	— ózsi
— rzsébet	— óra
— erézia	— sz

(A kezdőbetűk egy jeles erdélyi író nevét adják.)

Versesrejtvény.

Ira: Crisanthime.

Kicsiny állat, nem madár, Váltó/hasd meg a fejét,
Mégis csak repülve jár, Kályhában látod helyét,
Levegőben ő nagy ur, A kezébe ha fogod,
Fogd meg, a kezébe szur. Éget rajta hólyagot.

Ismét hogyha új fejet
Kap a régiék helyett,
Benne autó áldogál
Es csak a sofförre vár.

Betürejtvény.

Beküldte: Nemes Gábor.

+ L Ő ^{os}
já

Koszorus rejtvény.

Beküldte: Méri Mária és Erzsébet.

mény mény mény
S S
mény mény

Betürejtvény.

Beküldte: Zalányi Zoltán.

1/2 L 'M S
L

Szórejtvény.

Beküldte: Karsai Bözsike.

Építésnél anyag vagyok Ha első betűm leveszed,
Nélkülem a falak nem jók ;] Ennek mindig hasznát veszed.

Kockarejtvény.

Beküldte: Jakab Legényke

i	f	ő	t
s	r	o	e
a	n	d	p

Pótlórejtvény.

Beküldte: Polacsek Imre.

— osta	— lany
— lom	— áras
— ándor	— rángután
— merika	— ebes
— iliom	

A kezdőbetűk a gyermekek kedves költőjének nevét adják.

FÜRDŐSZAPPAN

világhírű

Menyházán nyaraltak s küld néhány rejtvényt is. És kérdi mikor van a megfejtés ideje? Ebből az üzenetből majd kiderül, hogy ki volt ez az én szórakozott unokám s remélem, hogy a következő levélben nem feledkezik meg a nevről és arról, hogy hol kelt a levél. — *Guth István, Szatmár.* Rejtvényeid részint ismerősök, részint a megfejtés igen könnyű. Kissé nehezebb rejtvényeket eszelj ki s egyben megsgombold nekem, hogy Beniczki német volt híres magyar költő, csak szorgalom és regénygyáros. — *Labud Anti és József, Gyulafehérvár.* Nem találtam csunya nekem az írást, bár sőtéledett, amikor befejezted Kuka Jankó levelét. Mondanom sem kell, továbbra is megtartlak a szeretetemben. — *Brugovics József, Dés.* Már második éve jár nekem a Cimora és most írsz először. Nem írtál pedig azért, mert a nyári vakáción utaztál, a karácsonyi vakáción pedig egészen megfledkezéltél a levélírással. De most a husz év évében megint csak jutott idő a levélírásra, s remélem, ezután szorgalmasabban írsz nagyapónak, mert ezzel is gyakorlod magad a fogalmazásban és a helyesírásban. Rejtvényeidből válogatok és örömmel látlak unokám seregében. — *Fehérvári Magda, Petroszentpéter.* Rég nem írtál s igazán örvendek a levelednek. A Kuka Jankó levelét idejében megkaptam. — *Zubovits István, Ditró.* A mulkorigi levélre is válaszul írsz s a kiadóba küldeni előgondoltad, az 12 és 14 számot, s egyben a pénzesutalványt is, ha még nem küldte el. — *Schülle Katóka, Marosvásárhely.* Abban nyugodt lehetsz, hogy csak magyar nyelvű pályázatot írsz ki ezután is, mert sejtlem, hogy nemcsak nekem, de a többi unokámnak is kissé nehezebb lenne a francia és román nyelvű pályázat. Arra kérsz, inkább fűzzem ki pályázatul kedves dalomat. Nem fűzöm ki ugyan, de megsgombold nekem, hogy az én kedves dalom több, mint negyven esztende óta: „Csak egy hiszlány van a világon”... Igéred, hogy ezt úgy megtanulod zongorázni, hogy a mikor Marosvásárhoz érte megyek, nemcsak megtapsollak, de meg is csókollak erte. Ebben bizonyosan lehetsz, hogy megcsókoljak, már azért a szép gondolattal is, hogy megakarod tanu ni az én kedves dalomat. — *Kiss Irénke, Szék.* Öröm és bánat egyszerre látogatott el hozzátok: édesapádnak nevenapja volt s te fűzösd a koszorút, édesanyád meg nagybeteg volt s már azt gondoltad, hogy szomorú hűsvetőket lesz, de imádkoztál a jó Istenhez és ő meghallgatta a te imádságodat s most már, hálá Istennek, egészen jobban van. Köszönöm édesapád és édesanyád üdvözlését, szeretettel viszonzom, s várom Gyurka édes levelét is. — *Béldi László, Sepsiszentgyörgy.* Éppenséggel nem haragszom, hogy rég nem írtál, mert tudom, hogy sok a tanulmányod. Azt igen helyesen cselekszed, hogy helyeg és növénygyűjtéssel foglalkozol, mert mind a kettő igen hasznos és kellemes foglalkozás. Rejtvényeidből válogatok. — *Förster Károly, Török.* Bizony, végre valahára megérkezett a tavasz s nem csodálom, hogy ennek öröme miatt írtál, amely, nagy örömmel állapítom meg, reménykeltő szárnypróbálgatás. Buzdítóul közlök is belőle néhány sort:

Rózsánál két a nap,
Bíbor sátorában
S vidáman fűdtél képed
A patak habjában
Május elsején.

Pap Annuska, Erzsébetváros. Nagyon szeretnél levelet is írni a Kuka Jankó levelének helyreigazításán kívül, de most nincs rá idő. Nem baj, lesz majd neked erre is érdekes, csak helyesen oszd be az időt. Az sem baj, hogy irhatlapra írsz, minthogy a levélpapírosod elfogyott. Nem a levélpapír a fontos, hanem az, hogy gondosan és helyesen írsz. — *Merhá Melitta, Nagyszeben.* Még csak most rendelétek meg a Cimborát, de azért nagy érdeklődéssel olvasgató. Remélem, nemcsak érdeklődéssel, de haszonnal is. Rejtvényeidből válogatok. — *Ferenczy Zsófia, Szászrégen.* Rendszeresen írsz nekem, de még mindig csak a 13. számig befejezted, a beküldéssel azonban lekéstél, amit igazán sajnállok. De azért nem végeztél felesleges munkát, mert gyakoroltad magadat a megfejtésben. Annak igen örvendek, hogy mindnyájan oly nagy szeretettel várjátok a Cimborát, s Mimike hűgöndnek szives megböcsájtom a leveleden ejtett pácot, mert ő is részt akar venni a levélírásban. Hát Lucika édesed tud-e már írni? *Reismann Manca, Arad.* Ha az édesapád nyomtatni látja, akkor bizonyosan látjátok, hogy hogyan nyomják az újságot, és megtudod becsülni azt a munkát is, amit az írők és nyomdászok végeznek. Szívesből kívánom neked, hogy a szerencséd rád mosolygjon, s te is megverhesd azt a szép meséskönyvet, amelyet egyik osztálytársnődnél láttál. Az új regény mellette akkor kezdődik, amikor a most folyó regény befejeződik.

Őcsike nem beteg, termel is a „nadselü” gondolatokat, de neki is tanulnia kell és nem jut minden hétre nadselü gondolat. — *Borbély Irénke Orsova.* Képzelem, mily gyönyörű a látvány hegytetőről nézni a Duna partján elterülő Orsovát s látni Adakalé szigetét, mert magam is voltam réges-régen Orsován és Adakalé szigetén, de arra már nem volt időm, hogy hegytetőjéről gyönyörködjem bennök. Ott a természet előbb jár, mint például a székelystől s nem csodálom, hogy már neheztelt lehet találni áprilsban a zibolya meg elnyílt. Ne gondold, hogy túrelmemet kifárasztottad, mert én gyönyörűséggel olvasom a szépen megírt levelet. A kiadóba küldi a 12. számot, elküldi majd az utalványt, ha még el nem küldte. — *Karsay Böszörményi Katalin.* Minden leveledre válok zolok, s te meg folyton azt írod nekem, hogy nem válaszolok neked eleget, sőt azt kívánod, hogy akkor is írjak neked, amikor te nem írsz. Ilyen kivételt egyetlen unokámaal sem tehetek, mert ez a többi unokám mellán bántana. Apróbb színműveket fűzök számmal találás a Cimborában, csak nézd át a régiebb és újabb számokat. A fényképet nem küldhetem meg neked, sem az Őcsikéét, mert csak egyetlen egy fényképem volt, annak pedig a másolata megjelent a múlt évi 39. számban. Őcsikének pedig nincs külön fénykép. — *Egyik dírtól unokám* névalírást nélkül küldte Szatmárra a 15. sz. rejtvények megfejtését. Mások levelét küldje egyenesen Kisbaconba, a névalírással pedig ne feledkezzék meg, mert Ditrón több unokánk jár a Cimora. — *Lévai Klára, Temesvár.* Holig tanul a jó pap, s most már én is tudom, mi a te rejtvényeknek a megfejtése. Közömbös olvasótársaidat is, hogy azok is többet tudjanak ezzel. Hát igen! Az az ember először átvitte a tyukot a hidon, azután visszajött és átvitte a kosár kukoricát, akkor visszavitte a tyukot és átvitte a rókát, majd újból visszajött és átvitte a tyukot és tovább ment utjára. Az irásdóld különösen meg vagyok elégedve s igen jól esett Margitka hűgönd egy soros levele is és remélem, hogy majd kapok tőle is hosszabb levelet. — *Oermay Magda, Nagyszőlő.* Amint igazán nem haragudhatsz, hogy eddig nem írtál, hiszen skáláiban voltatok és Kolozsváron a kórházba feküdtetek mindketten. Hála Isten, hogy meggöygyültök. Az újság, természetesen ezután is a Marosnumba fog menni, a kiadóba küldi pedig pótolni fogja az 52. és 1. számot. — *Fábián György Szendrői.* Ha rád mosolyog a szerencse, természetesen, kapsz könyvet, de másképp nem. A betűreírtyvend sorra kerül, a kockarejtvény azonban alig olvasható, oly apró betűkkel írtad s hozzá még piros tintával. Tanácsolom neked, hogy nagyobb betűkkel írd és lehetőleg fekete tintával, mert a piros tinta ronítja a szemetet.

És tanácsolom az is, hogy máskor jobban ragaszd rá a bélyeglet a leveledre, mert valamennyi lehullott róla s szegény nagyapókának 2 leu 50 bani büntetést kellett fizetnie. — *Gy. Rosenberger László, Kolozsvár.* Igen örvendek, valahányszor édesanyótok írt nekem, csak a szomorú, hogy minitig olyankor írt, amikor te beteg vagy. Amint látom, betegem is helyreigazítottad Kuka Jankó levelét, s a te jó édesanyád lemosolta. De nemcsak te vagy beteg, — illetheleg remélem, hogy voltál, — de a Géza édesed is. A jó Isten adja vissza mindkettőtök egészséget és ezzel a ti jó édesanyátok lelkinyugalmát. A kiadóba küldi a van főbaleges példányt meg, megküldi a múlt évi 39. számot, amelyen az arcképek megjelent, ugyisint a „Börme” regény tavalyi számait is, amelyekben a regény eleje megjelent. Legjobban azonban, ha megveszed könyvalakban, mert igen szép kiállításban és illusztrációkkal jelent meg ez a regény, mely minden unokámnak oly nagyon tetszett. — *Jerzák Anna, Bihar.* Legnagyobb örömdre apuka megrendelte a Cimborát, s alig várod az újságot, hogy olvassad Őcsike „nadselü” gondolatait, de örömmel látom, hogy tetszik neked egyéb is, nevezetesen: a Nagypap és nagybácsi meg a Bobabál Igen kedvesen mutatkozol be. Három év óta Biharon laktok, ahová Váradról költöztetek ki. Fájt otthagynod az Immaculátát zárdat. Most az V. elemibe jársz, mert nem lehet polgár magánúton tanulni. Szerencséd, hogy az édes apád tanító s így folytathatod a tanulást. Izabella nővéréd tavaly tett absolváló vizsgát a IV. polgárról s uslitok érte, mert ő sem tanulhat tovább. Hát ezek igen szomorú dolgok De legalább meg van az otthonotok, s amin örömmel látom, segítke édesanyótoknak a háztartásban. Szeretettel látlak unokám seregében. — *Darvas Sára, Máramarosziget.* Ha olyan helyesen igazítottad helyre Kuka Jankó levelét, milyen kedvesen mosolyognak rám szép kerek betűd, akkor bizonyosan lehetsz abban, hogy könyvet kapsz. De a dicséretet már most megszavazom az irásodért. — *Csonka Irénke, Torda.* Elhazom, hogy jól telt neked a hűsvét s azt hiszem, hogy sokan öntöztek meg Őrvendek ennek, de még annak is, hogy mindössze egy kettsőd volt a franciából, a többi mind egyes. És hogy a vakációt is hasznos dolgokkal töltötted: kézimunkáztál és segítettél a nagyobbik nővérednek a könyhán, mivel édesanyád hat hétig ágyban fekvő beteg volt. Remélem eddig teljesen helyreállt édesanyád egészsége.

Avalódi

Schicht „Szarvas” védjegyű szappan

kiméli értékes fehérneműjét.

SIROMATI

Széchenyi István
 Magyar Nemzeti Széchenyi Könyvtár
 Budapest, Széchenyi István tér 6-8.
 Telefon: 509 2000

A könyvek elhelyezési rendje
 (The arrangement of books)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)

Könyvtárunkban megtalálható a következő művek:

A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)

A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)
 A könyvtárban a könyveket a szerző és a cím alapján rendezik el.
 (In the library, books are arranged by author and title.)

Könyvtárunkban megtalálható a következő művek:
 (In our library, you can find the following works:
 Könyvtárunkban megtalálható a következő művek:
 (In our library, you can find the following works:)

Köhögésnél, : **SIROMALT**
hurutnál, csak a

használ! 000
Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható!

A Cimbora előfizetési ára:

Romániában

negyedévre	— —	65 leu
félévre	— — —	130 leu
egész évre	— — —	260 leu

Csehországban

negyedévre	— — —	15 ck.
félévre	— — —	30 ck.
egész évre	— — —	60 ck.

Magyarországban

negyedévre	—	6000 korona
félévre	—	12000 korona
egész évre	—	24000 korona

Ausztriában

negyedévre	—	28000 osztr. korona
félévre	—	56000 osztr. korona
egész évre	—	112000 osztr. korona

Jugoszláviában

negyedévre	— —	40 dinár
félévre	— —	80 dinár
egész évre	— —	160 dinár

Az előfizetési díjak a következő helyeken fizethetők be:

Romániában postautalványon a Cimbora kiadóhivatalának Satu-Mare.

Csehországban a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Államos Hitelbank csekei fiókjánál lévő számlája javára az alábbi pénzintézeteknél:

Beregsas: Beregmegyei Gazdasági Bank r.t.
Helmeč: Bodrogközi Bank r.t.
Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.
Ilava: Illavai Hitelbank.
Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.
Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi és Hitelbank r.t.

Mukacevo: Beregmunkácsi Bank r.t.
Nitra: Nyitrai Takarékbank r.t.
Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.t.
Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r.t.
Presov: Cserjesi Bankkegylet.
Roznava: Rozsnyói Bank r.t.
Sevljus: Nagyszőlősi Hitelintézet.
Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.t.
Trencin: Trencsényi Hitelbank r.t.

Magyarországon

a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar-román faértékesítő r.t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Románien) számlája javára.

Jugoszláviában

Kurir hírlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimbora egyedárusítója és főbizománya.

magyar család teljes olvasmányosságát kielégítik: a

PÁSZTORTÓZ

félhavi szépirodalmi folyóirat,

MAGYAR KISEBBSÉG

félhavi politikai szemle,

VASÁRNAPI UJSÁG

képes családi hetilap,

CIMBORA

képes heti gyermek-újság.

Ha a családfő a fent felsorolt 4 lapot együttesen megrendeli, ilyen úton tetemesen olcsóbban jut hozzájuk, mert a Pásztor-tűz évi 350 lei helyett 300 lei, Magyar Kisebbség évi 216 lei helyett 180 lei, Vasárnapi Újság évi 550 lei helyett 480 lei, Cimbora évi 260 lei helyett 200 lei, összesen tehát 1367 lei helyett 1160 leibe kerül a 4 kitűnő magyar lap együttes előfizetése. Külföldi megrendelésnél 20%-kal drágább a magas portóköltés miatt. A négy lapra együttes megrendeléseket felvesz a „Haladás” Lap- és Könyvkiadó B-t.
Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 14.
Forduljon hozzá mutatványszámokért.

Bácsi, Néni ide figyelj!
Palma kaucuk sarkot viselj!

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
SZABADSAJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.-T. BATMAR
A SZERKESZTÉSÉRT DÉNES SÁNDOR FELEL.
A SZÍNES OMLAPOKAT ÓSBVÁR REZBŐ RAJZOLTA.

**Ifjusági könyveket
a Cimbora kiadóhivatala szállít.**